

TVÅNGSREPATRIERINGEN FORTSÄTTER

”För mig fanns inga alternativ”

Det började när jag hörde att polisen grep en före detta elev

TEXT: JOHANNA ERIKSSON

Jag har blivit ombedd att skriva en krönika utifrån mitt perspektiv på den kamp som vi är så många som utkämpar. Några av oss som direkt drabbade, andra av oss som medmänniskor som inte kan acceptera sättet de afghanska flyktingarna blir behandlade på. Var och en kämpar på sitt sätt. Ingen kamp betyder mer eller mindre än någon annan. Det här är mitt sätt att bidra till att de afghanska flyktingarna ska få stanna i Sverige.

Det hela började i mitten av januari i år när jag fick veta att en före detta elev på skolan där jag jobbar blivit gripen av polisen på Malmö station. Jag pratade med honom i telefon kort och blev egentligen chockad över att gripandena hade börjat. Jag hade vetat om situationen sedan sommaren men i likhet med många andra trott på en förändring. Efter det samtalet hände något. Jag har aldrig varit engagerad i varken politiskt arbete eller i andra frivilliginsatser men det här väckte en otrolig vrede inom mig. Att höra denna bräckliga stämma i telefonen och se de andra killarnas panikslagna blickar fick mig att kliva in i situationen utan att ha en aning om vad det skulle komma att innebära. Men det var inget val, det var något som för mig var självklart. Jag tänkte att ”Jag måste ju försöka göra någonting, men vad kan jag göra?”

Jag vet nu vad jag kan och vad jag kan bidra med. Jag kan vara mamma, syster, kompis och gäst. Jag har ätit många afghanska middagar, jag har läst brev, jag har läxat upp den som behöver läxas upp, jag har torkat tårar och jag har skrattat, jag har ringt och mejlat många olika personer. Helt enkelt jag har funnits till och jag

Said Karimi och Johanna Eriksson.

finns till. Jag kan inte lösa alla problem, men jag finns och jag kommer inte att kliva av tåget. Jag vill fortsätta äta middagar, läsa brev, jag kommer att torka fler tårar och jag kommer att ha många härliga skratt.

Vara medmänniska

Min del i den här kampen är att vara en medmänniska, någon att prata med, att ringa till, någon att lita på när allt annat gungar. Ibland är det tufft, det ska villigt erkännas, att vara den som står för tryggheten och stabiliteten.

Människor som lägger hela livet i ens händer, unga killar som öppnar på det som varit stängt för så många så länge. Ibland känner jag mig otroligt liten, men då finns det människor som lyssnar och som ger några vänliga och stärkande ord på vägen och så kör vi vidare. Var och en på sitt sätt. Men allt svårt vägs upp av den enorma glädje och kärlek jag får tillbaka, jag vet att det finns många som kommer att komma ihåg mig och jag kommer att komma ihåg dem.

En dag när jag satt tillsammans

med två av killarna i deras lägenhet fick jag frågan: Johanna, är du aldrig rädd för oss?

– Nej, svarade jag men det är många svenskar som har frågat mig samma sak.

Jag åker alltid ensam till de här killarna. Jag har varit ensam med en, två, fem ensamma desperata och rädda unga män. Men aldrig har jag känt mig i underläge eller utsatt, tvärtom blir jag behandlad med kärlek och respekt. Men jag kan nog inte ens räkna alla gånger svenskar har frågat mig om det jag gör verkligen inte är farligt. Det handlar om respekt och tillit, jag har ingen anledning och gå in i de här personernas liv med ett uppdrag, att jag ska förändra eller hjälpa. Jag har inget uppdrag. Jag vill bara försöka göra livet lite enklare i en svår situation.

Mitt mål är givetvis att alla i vårt land ska inse vad som håller på att hända och faktiskt inse att det som pågår är bortom all sans. För mig och många med mig är det självklart att det inte råder några tvivel om de här killarnas rätt att få stanna i vårt land. De är en del av vårt samhälle, de har bidragit till det under flera år och de ska få fortsätta med det.

Jag intalar mig själv att oavsett vad som händer har jag gjort vad jag har kunnat för att de här människorna ska veta att det finns någon som bryr sig och någon som kommer att sakna dem om de måste åka. Om de får stanna kommer det finnas någon som kommer att fälla tårar av glädje. Jag önskar att fler människor vågar stå upp för andra och vågar släppa in andra i sina liv. Jag får så otroligt mycket av mina vänner, de kommer att vara mina vänner oavsett vad som händer.

Det här är en betraktelse på situationen från en gräsrot. En gräsrot som kommer att fortsätta kämpa för att mina killar ska få stanna. Som en vis man brukar säga; varje minut de stannar är en seger. Ännu har många minuter gått och många segrar har det blivit. ■

Johanna Eriksson, 28, från Vetlanda är SFI-lärare (Svenska för invandrare).